

Miközben a nála több mint húsz esztendővel fiatalabb iskoláslánnyal második házasságát, s egyben élete megújítását tervezte az író, elégikus, egyszersmind kegyetlenül illúziótlan történeteket vetett papírra idősödő férfiak és ifjú lányok szerelméről. A *Bukfenc* és *Az útitárs* nem a remélt boldogságról szól, hanem arról, hogy az álmok beteljesületlenek maradnak, arról, hogy a tiszta érzelmeknek nincs helye, az ártatlanságnak nincs értéke sem a budapesti embervásárban, sem pedig a múltjukba temetkező felvidéki városkák tisztos polgári világában. Azt az egyszerre vigasztaló és vigasztalan felismerést, hogy a szerelem nem lehet életmegoldás, de hogy élni sem érdemes nélküle, a költészet mágikus erejével tudatják e kisregények, a magyar szecessziós próza mesterművei.